

stand van de risicowijzer zou zijn.

MEETLAT VAN DE NVB

Het initiatief van de NVB richt zich op onderlinge vergelijkbaarheid en transparantie: "We richten ons op onderlinge vergelijkbaarheid", zegt Michiel Peters van de NVB. "Het feit dat die portefeuilles verschillen, dat is de kracht ervan. Dan heeft de klant wat te kiezen. Maar we willen wel dat de belegger beter in staat is de verschillende portefeuilles te vergelijken."

De meetlat die de NVB ontwikkelt, moet de belegger inzicht geven hoe een risicoprofiel wiskundig tot stand komt. Daarbij zal waarschijnlijk gebruik worden gemaakt van standaarddeviaties. Tevens zal naar de volatiliteit van het rendement gekeken moeten worden, gecombineerd met de correlatie tussen verschillende beleggingscategorieën.

De VEB is van mening dat vooral voor obligatieachtige financiële producten de rendementsopslag ten opzichte van de risicovrije rente (de zogenaemde 'yieldspread') een betere maatstaf voor risico zou zijn. Voor obligatieportefeuilles geeft rendement een beter beeld van de mate waarin risico wordt gelopen dan de standaarddeviatie. Bijvoorbeeld bij een eeuwigdurende obligatie die 30 jaar lang weinig fluctuatie door veranderende rente of economische omstandigheden vertoont, zal het risico op basis van standaarddeviatie heel laag zijn terwijl de yieldspread de gehele periode hoog kan zijn geweest, wat een hoog risico impliceert.

De VEB is voorstander van gestandaardiseerde en vergelijkbare risicoprofielen zolang de gebruikte methodiek maar inzichtelijk en relevant is. De nieuwe meetlat moet de belegger betere informatie verschaffen. De vraag is of alle banken en vermogensbeheerders uiteindelijk dezelfde "taal" gaan spreken.

DE TIP

voor de thuisbelegger

Op de website risicoprofieltoets.nl kunnen beleggers zelf berekenen wat voor hen de stand van de risicowijzer zou zijn.

– Column –

DAGOBERT

In zijn boek *De kleine Machiavelli, Handboek van de macht voor dagelijks gebruik*, beschrijft jurist Peter Noll de 'Wet van de 50-jarige mannen'.

Op de bestuursetages van het topmanagement gelden andere regels dan voor normaal sterfelijken. Het gaat hier om persoonlijk gewin, het vermijden van valkuilen en het smeden van allianties. Geen wonder dat menig bestuurder niet meer toekomt aan het belang van de onderneming. Stuitend voorbeeld van deze cultuur was de ondergang van autoconcern Chrysler, dat in 1979 bijna failliet ging. De oliecrisis ten spijt bleef Chrysler benzineslurpende en daarmee onverkoopbare auto's produceren. Waarom grepen de bestuurders niet in?

Als aanhangers van een vrije markt gaan beleggers ervan uit dat de belangen van bestuurders en onderneming parallel lopen. Met creatieve inzet optimaliseren bestuurders omzet en winst, blijven zij de concurrentie voor en zorgen zij voor scherpe prijzen.

Zodra het belang van de bestuurder botst met dat van de onderneming is hij geneigd zijn eigenbelang voorrang te geven. Het zou de positie en winstgevendheid van Chrysler, en daarmee de beloning en persoonlijke positie van haar bestuurders die nog slechts een beperkt aantal jaren binnen de onderneming had-

den te gaan, jarenlang onder druk hebben gezet indien de strategie drastisch zou zijn aangepast.

Ik moest aan het bovenstaande denken toen ik de afgelopen weken commissaris Egbert ten Cate, laat ik hem Dagobert noemen, zag opereren. Met een persoonlijk belang in Ten Cate en niet gehinderd door de belangen van de kleine belegger verkocht hij zich met huid en haar aan investeerder Gilde. De markt schreeuwde dat de prijs te laag was. Maar daar had Egbert geen boodschap aan. Hij had kennelijk andere belangen.

Inmiddels hebben de door VEB verzochte voorlopige cijfers geleid tot een verhoging van het bod. En Egbert? Die mag niet meer meepraten over de overname. Egbert zal de geschiedenis ingaan als een schandvlek van Neerlands corporate governance. Uitgespeeld in belegend Nederland. Voor Egbert heb ik maar één boodschap: wegwezen.

PAUL COENEN
is hoofd juridische zaken van de VEB